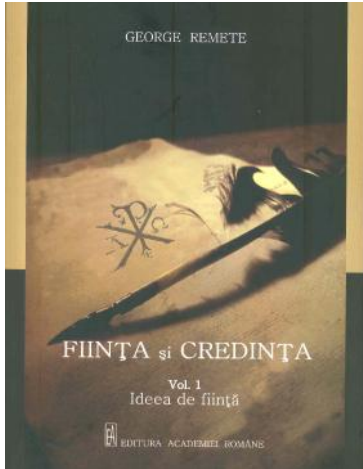

Recenzii

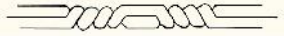
GEORGE REMETE

FIINȚA ȘI CREDINȚA *Vol. 1 – Ideea de ființă*

București, Editura
Academiei, 2012

George Remete a ales, fără îndoială, în viața sa, „drumul celor puini”. În scris, ca și în viață, dar, întotdeauna a decelat „în alegerea alegerilor de destin” și, experimentând admirația „între cogniție și afectivitate”, și-a consacrat timpul (fizic, dar mai ales psihic) „să-și pună întrebări asupra destinului său metafizic și, în egală măsură, asupra celui românesc (valah)”. De aici, dar, dragostea lui pentru acel tip de cunoaștere ca „pavăz” contra vremii, ca flăcăr în întuneric” (în vremea și în întunericul ignoranței și imposturii). A acelui tip de cunoaștere în care, vom vedea, straturile de înțelepciune și experiențe acumulate alcătuiesc o abordare unică a fluxului conștiinței și al tăcerii (...)

A adică, fiind între tot mai puțini și mai autenticii slujitori ai lui Hristos care „se antrenează în ei pentru cuvintele” ablativă a exprima cel mai fidel și mai deplin adevărul (adevărurile) credinței, prevalența, înțâietatea, supremația și marele ei bun simț, prințele profesor George Remete *împlinesc-te*, dar și *extrapolează* postulatul biblic de la Matei

XII, 34-37. Mai mult, (i) pentru c a a vrut Dumnezeu, tiin a lui de carte, scrisul s u (cuvântul scris), devin premise ale unui parcurs (i destin) academic cl dit constant din zilele i anii unei *solitudini*, *afierosiri* i unui *martiriu* intelectual de excep ie (doar se zice c : „în marea fabric de cuvinte a lumii nu exist r gaz, singuraticii lucreaz în schimburi pentru a crea profe ii i tulbur ri noi-nou e”). De aici, dar, un excurs de o rar frumuse e, evlavie, în elepciune, solemnitate, concrete e, limpezime, originalitate, complexitate, vastitate, integritate, intensitate, amploare, rigoare, coeren , i, pe m sur , judec i de valoare. i a a, un scriitor (în spe cre tin) care se respect i respect , dac are i fericirea „dobândirii discern mântului asupra unei în elepte alegeri”, în tot ceea ce întreprinde, crede c munca sa nu va duce prea departe, dac nu interfereaz iubirii de Dumnezeu iubirea de în elepciune (generic, filosofia), tradi iei teologice dialogul, dinamica i „*elemente de originalitate i noutate*”; totul, bineîn eles, pentru ca (in)forma ia acumulat s fie *mereu vie*, dar i mereu la îndemâna „*controlului s u profesionist*” (...)

Lucrarea de fa , parte a unui proiect tiin ific în patru volume, este în sine o oper *fundamental* , de o mare importan , care nu doar reactiveaz idei i teze revelatoare i irefutabile, ci i recompune vizionar reprezentarea teologic a filosofiei. Plecând de la Heidegger, autorul *marturise te* „misterul fiin ei ca prezen a spiritului, faptul c fiin a este prezen , afirmare i certitudine nu ca fiin are, ci ca miracol, ca minune; or, minunea înseamn tocmai dep irea oric rei în elegeri, fiin ri i existen e – minunea înseamn afirmarea teologicului”. P r ile componente ale acestui prim volum, *În elegerea filosofic a fiin ei* i *În elegerea teologic a existen ei*, ordonarea lor (subîmp rirea u or provocatoare, tocmai pentru c , precum odinioar Cioran, este convins c : „n-ar trebui s scriem c r i decât ca s spunem în ele lucruri pe care nu îndr znim s le încredin m altfel nim nui altcuiva”), acrediteaz ideea c : „dac în rostul nostru nu ni s-ar fi însemnat nevoia de a ne mântui, am fi l sat cerul în pace, f r s -l mai lez m pe Dumnezeu cu angoasele noastre”. Sau, altfel spus, un om exist , fiin eaz , în m sura în care *crede*, tr ie te, se bucur , disper , iube te, sufer , n d jduie te i înva s pre uiasc i s experieze *clarul de gând* i *dorul*; tocmai

pentru c , f r credin , ar trece prin lume f r a ad uga nimic frumosului, în elepciunii i „istoriei inimii omene ti”.

Evident, demersul p rintelui George Remete, pe de alt parte, î i „tatoneaz originalitatea, pertinena, con tiina i libertatea intrinsec , precum reflexia con tiin ei libert ii fiin ei”. Asta, pentru c : „numai cine în elege întreab , numai cine e capabil de r spuns e capabil de întrebare, numai cine are un r spuns întreab ; cine are mai vrea i cine a g sit mai caut ”; i chiar dac tema fiin ei r mâne în filosofie o întrebare, totu i noi „tr im dintotdeauna în sfera unei în elegeri a lui este, f r a spune exact ce înseamn acesta cu adev rat – în elegerea fiin ei i un anumit concept de fiin sunt dintotdeauna prezente” (...)

„Nici omul i nici Dumnezeu nu sunt reali decât numai dac se întâlnesc; persoana este real numai ca întâlnire, ca experiere”, gloseaz inspirat autorul, sugerând nu atât inefabilul, cât mai ales lucrarea iubirii lui Dumnezeu i a dorului subliminal omenesc, în exerci iul *r scump r rii*, ca apanaj, voin i putere a lui Dumnezeu, i *c ut rii* neîncetate a frumuse ii i mântuirii, ca necesitate, voin , rost i putere (limitat) a omului. Aceast *conlucrare* se împline te în actul credin ei, tocmai pentru a nu „oculta orice caracter metafizic al gândirii”. Este i ceea ce ne propune autorul care, în calitatea sa, iat , de *expert* în (re)constituirea *coabit rii* primare dintre teologie i filosofie, face ca totul s devin *clar de gând*, s transcead nivelului filosofic i ideatic al retoricii, supozi iei, sofismelor i conversa iei de convenien i s (re)lege adev rul c orice lucru, orice fapt, orice crez, este adev rat dac î i are rostul „*pe p mânt i în cer*”, ac ionând dup legi înainte a c rora „cercet torul riguros are datoria s în eleag c numai minunea poate s fie baza existen ei i numai credin a baza ra iunii”. Altfel: „nici un om nu mai e om, ci numai încercare de umanitate, pentru c e inautentic fiin ial; numai în Iisus Hristos, dar, s-a redescoperit autenticul, adic inteligibilul i credibilul omului, pentru c numai El este omul restaurat (...); numai Iisus Hristos îl face pe om inteligibil i credibil, pentru c numai El a crezut (pân la cap tul tuturor consecin elor, n.n.) în om”. „Omul nu poate avea nici o certitudine a fiin ei i credinciosul nu-L are pe Dumnezeu dac Dumnezeu nu devine al lui, în condi ia lui uman (în pogorâre i întrupare). Iubirea, dar, nu este aderare sau adorare, ci unire. Numai întruparea reu e te acest

lucru; de aceea, numai prin ea omul devine sigur pe Dumnezeu, îl experiaz direct și îl primește definitiv. A neglija, a evita sau a nega întruparea este posibil numai acolo unde este neputin, indolen sau rea-credin. Ratarea adevărului este însă ratarea vieții. De aceea, a trece pe lângă întrupare înseamnă a trece pe lângă adevăr și viață”.

Citatele de mai sus revelă, iată, priceperea filosofică a unui teolog apt să deslușească sensurile și ideile frizând unicitatea, rămânând totuși și (mai) definească la condiția sa sacerdotală și academic-scriitoricească pentru că: „în meniul ființelor ierarhice care intermediază între noi și Dumnezeu, ingredientul nelipsit este cuvântul cel de toate zilele, sau *Cuvântul cel spre ființă*” – evident, în „*răsunul*” smereniei, lucidității și normalității, ca chip și asemănare a preotului nenimic și a intelectualului erudit.

Iosif Zoica